

Ivan Lehotský: Kauza Vrbětice - Česi si strelili do vlastnej nohy - obvinením iných zo spáchania výbuchu na ich území vlastne priznávajú, že sami robia to isté v iných krajinách

- CZ24 News | 23. dubna 2021

ČESKO: Údajná účasť ruských agentov vo výbuchu muničného skladu, viac než čímkol'vek iným je smutným obrazom politickej tragédie našich dvoch bratských krajín. Ako by nás jedna mater mala: dve krajiny riadené trasorítkami, nútené konať proti vlastným záujmom

Za obcou Vrbětice horí muničný sklad. Na snímke dymový „hríb“, ktorý od fotili z radnice mesta Valašské Klobouky vo štvrtok 16. októbra 2014

Slovensko v súvislosti s kauzou Vrbětice vyhostí troch ruských diplomatov. Majú opustiť SR do siedmich dní.

Oficiálne stanovisko vlády hovorí, že je to reakcia na udalosti v Českej republike, a že SR k tomuto kroku pristúpila po dôkladnom vyhodnotení informácií našich spravodajských služieb. Lenže čo presne toto nemastné-neslané tvrdenie znamená? Veď aké ešte iné informácie potvrdzujúce pochybnú českú verziu kauzy Vrbětice môžu mať naše spravodajské služby, než len informácie od spravodajských služieb „spriaznených krajín“, konkrétne od českých spravodajských služieb, ktoré túto falošnú hru zrealizovali? Akú dôveryhodnosť teda má toto tvrdenie?

„S Čechmi sme vždy stáli pri sebe, v dobrom aj zlom. Vyhostením troch členov ruskej diplomatickej misie zo Slovenska sme jednak podporili nášho najbližšieho suseda, partnera a spojenca, a zároveň sme sa dôrazne ohradili voči takej činnosti cudzích spravodajských služieb na území našich krajín, ktorá ohrozuje naše bezpečnostné záujmy,“ povedala prezidentka SR Zuzana Čaputová.

Európske hodnoty a solidarita v praxi

Je zaujímavé, že keď išlo o podporu postoja Českej republiky a ďalších susedov z V4, napríklad v súvislosti s migrantskou otázkou, tak vtedy podľa ľudí z tejto liberálnej proamerickej partičky vraj V4 „už stratila význam“ a treba sa držať toho, čo hovorí Brusel. Ale čuduj sa svete, hoci EÚ doteraz neprijala žiadne spoločné stanovisko, v tomto prípade naša junta okamžite konala: po Česku sme jediní, kto urobil takýto dramatický krok a vyhostil ruských diplomatov.

Na snímke Jan Hamáček

Český minister vnútra Jan Hamáček doslova prosil západných spojencov: „Dovoľte, aby som využil túto príležitosť a požiadal vás o solidaritu, buďto vyjadrením, alebo možným vyhostením pracovníkov ruských spravodajských služieb z európskej pôdy.“ Lenže títo „spojenci“, tradične v duchu Mníchova 1938, si dôsledne hľadajú na vlastné záujmy a kvôli českému špinavému prádlu si cestu na ruský trh zarúbať nemienia.

A naopak, niektorí hneď rozpoznali šancu: Berlín sa hneď ponúkol, že by rád prevzal diplomatické zastupovanie ČR v Moskve do svojich rúk. Nebolo by to nič nové: ani nemecký protektorát „Böhmen und Mähren“ nemal v rokoch 1939 – 1945 vlastné diplomatické zastúpenia v zahraničí a zastupovali ho veľvyslanci Veľkonemeckej ríše...

Mimochodom, prečo sa neponúкло zastupovať ČR v Moskve aj Slovensko, ak sme údajne s našimi bratmi „v dobrom aj zlom“? Slovenský postoj ku kauze Vrbětice je zvláštne nervózny a až podozrivo protirusky angažovaný. Prečo? K tomu sa ešte dostaneme.

Český antirusizmus a dvojité kilometre

Hanbou a naozaj veľmi trápnu kapitolou je patologický, až retardovaný antirusizmus časti českých koalíčných politikov, keď niektoré vyjadrenia by na Slovensku spĺňali kritériá trestného činu hanobenia národa.

Všimol si to aj politický komentátor Eduard Chmelár, ktorý zostal „šokovaný“ demagogickou až xenofóbnou rétorikou českého ministra kultúry Lubomíra Zaorálka, ktorý v parlamente na základe Tolstého poviedky zovšeobecnil „typické vlastnosti Rusov“. „Na takúto megadávku xenofóbie som zvyknutý u protifašistov, ultranacionalistov, ale nie u kovaného sociálneho demokrata,“ hovorí

Chmelár a pýta sa, či Zaozálek vôbec niekedy videl živého Rusa, ak tak bohorovne tvrdí, že „s Rusmi sa dá len ťažko žiť“. A poukazuje na to, že takíto šovinisti sú práve ľudia, „ktorí sa až donedávna tvárili, že národ je prežitá identita“.

Podobne tak prezidentský kandidát Michal Horáček, ktorý sa nechal počuť, že Rusko nikdy nebolo a nebude iné, a že je to všetko, čím sa Česká republika potrebuje riadiť. „Až ma mrazí z predstavy, že by niekto s takým primitívne splošteným názorom na svet stál na čele štátu. To je proste niečo tak tupé, ako keby niekto povedal, že Česi boli vždy kolaboranti – a debata sa skončila,“ konštatuje Chmelár.

Vlna rusofóbie a hystérie sa na celom kolektívnom Západe rozpútala na základe veľmi pochybného tvrdenia českých úradov, ktoré okrem tvrdení nepredložili zatiaľ ani jediný relevantný dôkaz o tom, že ruskí agenti údajne zlikvidovali sklad zbraní, ktoré Česká republika cez sprostredkovateľov načierno dodáva teroristom. Na druhej strane však je považované za „brilantnú akciu“, ak Izrael v Iráne vraždí vedcov a necháva vybuchovať rôzne zariadenia, alebo ak USA na území tretej krajiny zavraždili veliteľa iránskych ozbrojených síl (koľkých amerických diplomatov Slovensko vyhostilo po tejto nehoráznej vražde?). Čo by asi tak robili USA, keby napríklad Irán zavraždil amerického ministra obrany na návšteve napríklad Slovenska?

Tento absolútne očividný dvojité meter je sám osebe dostatočným dôkazom o tom, že Západ s jeho dlhými mediálnymi chápadlami je voči Rusku zaujatý.

A čo sa to v tých Vrběticiach vlastne stalo?

No áno, a ešte je tu taký detail, čo sa to vlastne v skutočnosti v tom muničnom sklade stalo. Pre systémové médiá, ktoré sa tak nepokryte tešia z vyhostovania diplomatov, to nie je až taká dôležitá téma, ale kto hľadá pravdu, mal by si všimnúť, že aj tu sú určité podivné veci.

Akosi sa už nehovorí o tom, kto ten sklad navštívil deň pred výbuchom. A tiež sa podozrivo mlčí o tom, že tam najskôr horelo – a horelo tam tak dlho, že tam prišli hasiči, ktorí však, keď sa dozvedeli, že tam sú výbušniny, odtiaľ rýchlo zmizli. Existujú dokonca fotografie z toho hasičského auta.

Za týchto okolností je tiež veľmi podivná informácia o úmrtí tých dvoch zamestnancov. Ak vedeli, že tam horí, kde sa nachádzali? Spali vtedy? Alebo hasili požiar blížiaci sa k výbušninám ručným hasiacim prístrojom?

A čo ten druhý výbuch, ktorý sa udial o dva mesiace neskôr? Aj pri ňom boli ruskí agenti? Nikto nespomenul, že by tam mali byť, znamená to, že tam mali nastražiť výbušný systém, ktorý vybuchol o dva mesiace neskôr? Ako to, že ho nikto nenašiel pri kontrole po prvom výbuchu?

Dôkazy? Ved' to obvinenie samo osebe je priznaním!

Premiér Babiš sľuboval odtajnenie správy Bezpečnostnej informačnej služby (BIS) o ruskej stope vo Vrběticiach, lenže minister vnútra Jan Hamáček to v podstate poprel vyhlásením, že by vraj nebolo taktické odkrývať karty, aby sa vraj Rusi nedozvedeli, čo všetko BIS vypátrala. Lenže na zasadnutí branno-bezpečnostnom výbore českého parlamentu sa ukázalo, že všetky dôkazy sú iba nepriame, na základe ktorých nie je možné ani začať trestné stíhanie.

Na snímke český premiér Andrej Babiš

A česká vláda by mala veľmi rýchlo vyjsť s dôkazmi von, ak teda nejaké naozaj má. Ona totiž má riadny kusisko masla na hlave, a nie, že nie.

Materiál vo Vrběticiach bol totiž oficiálne určený na likvidáciu a bol jednoznačný zákaz jeho reexportu do ďalších krajín – to by bolo hrubé porušenie medzinárodného práva. A teraz uvažujme spolu: ak by teda bolo pravdou, čo tvrdí oficiálna verzia o „ruskej stope“, prečo by vlastne ruskí Čuk a Huk, alebo Pat a Mat mali chcieť vyhodiť ten sklad do ľufu?

Jediný zmysel by to malo vtedy, ak by ten sklad bol pre Rusko nejakým spôsobom nebezpečný. Tu prichádza do úvahy jediná možnosť: že tie zbrane sa vyvážali do tretích krajín. A netreba dodávať, že asi nie do Vatikánu ani do San Marína, ale niekam, kde to riadne smrdí, a kde by boli tie zbrane použité proti Rusku alebo jeho spojencom: najskôr na Ukrajinu, do Sýrie, na Kaukaz...

A teda Česká republika, ak hovorí o ruskej stope, tým vlastne zároveň nepriamo uznáva svoju vinu v prípade zakázaného exportu zbraní. Vyhostenie osemnástich Rusov z veľvyslanectva bez predloženia dôkazov by mohlo byť vnímané ako priznanie – keby nebolo očividné, že je to účelová provokácia. A čo viac: súčasne s tým by Česko zároveň priznalo veľmi dobrý dôvod o celej veci klamať, a teda že jeho obvinenie je tendenčné a účelové...

Ako chcú vlastne obviňovať nejakú krajinu zo spáchania výbuchu na ich území, keď sa tým vlastne priznávajú, že sami to isté robia v iných krajinách?

Samozrejme, nič z toho naše osvietené panstvo neráčilo vziať do úvahy a rovno vyhostilo ruských diplomatov. Prečo?

Dôvod postoja SR: aj my sme vo veci namočení!

Prečo quislingovská liberálna junta vládnuca na Slovensku reagovala tak rýchlo a tak neadekvátne? Samozrejme, okrem rovnakej politickej servilnosti ako v prípade Česka, je tu ešte jeden dôvod. Andrej Kiska mladší, o účasti ktorého v tejto veci médiá mlčia ako partizáni.

Mlčia, hoci súvislosť tu je viac než podozrivá. Syn bývalého amerického slovenského prezidenta v tom čase pracoval pre firmu Benson Oak, podnikajúcu vo východnej Európe, ale s koreňmi v USA. Táto firma pracuje tiež so zbraňami a sídli v rovnakom areáli vo Vrběticiach, ako vybuchnutý sklad. A teda, keď je reč o zakázanom reexporte zbraní z Vrbětíc, táto firma je prvá v rade podozrivých, ktorí by s tým mohli mať niečo do činenia... A teda tu má aj vládna proamerická junta na Slovensku, ktorej je Kiska starší kmotrom, krásny možný dôvod klamať o veci vo Vrběticiach...

„Môže Andrej Kiska vylúčiť, že ako prezident pri svojich stanoviskách proti Rusku nebol ovplyvnený podnikaním svojho syna? Môže Andrej Kiska garantovať občanom Slovenska, že počas vojenského konfliktu na ukrajinsko-ruskej hranici, rozhodoval ako prezident úplne autonómne a nezávisle? Môže vtedajší prezident Andrej Kiska vylúčiť, že jeho ústretové postoje voči Ukrajine neboli motivované najmä snahou pomôcť podnikaniu svojho syna na Ukrajine?“ pýta sa v tejto súvislosti poslanec Ján Podmanický.

A systémové médiá? Nejak si zabudli všimnúť, že je tu dosť reálna možnosť, že syn prezidenta Slovenskej republiky (ktorý sám má toho dosť na rováši), v čase, keď bol tatko vo funkcii, mohol na čierno vyvážať zbrane do centra geopolitických konfliktov, čím by bol spolupáchateľom závažného medzinárodného zločinu. No ale povedzte, načo by sa zaoberali takou prkotinou, všakže?

Česko a Slovensko? Iba nevolníci na špinavú prácu

Systémové médiá vytvárajú idylický dojem všeobjímajúcej euroatlantickej lásky medzi západnými veľmocami a ostatnými „partnermi“ z východnej Európy. Aká je však pravda o tomto „partnerstve“, to v praxi vidíme nielen na disciplíne podriadených systémových médií, ale tiež na správaní politikov, keď o niečo ide. A najsmutnejšie na tom je, že slaboduchí miestni správcovia východných gubernií často ani príliš nerozumejú hre, v ktorej sú iba kusom návnady, ani im nedochádza, že sú spravidla použítí ako handry na špinavú prácu.

Slovensko či Česko nie je pre týchto „partnerov“ o nič dôležitejšie, než trebárs Ukrajina, ktorá nie je v ich očiach ničím iným, iba korisťou a nástrojom na rozvracanie Ruska (kto má v tomto smere ešte stále nejaké ilúzie, môže si pozrieť napríklad toto video, ako Západ v Bielorusku pripravoval [prevrat](#)).

„Obávam sa, že Česko zohralo len úlohu užitočného idiota v spore dvoch veľmocí. Že zohrali veľmi naivnú spravodajskú hru, ktorá sa môže v konečnom dôsledku obrátiť proti nim. Zadychčaný premiér Babiš mi veľmi pripomínal zadychčaného ministra Korčoka, ktorý sa práve vrátil z jednej ambasády, aby oznámil, že Sputnik V je ‚geopolitická zbraň‘. Aj mlčanie prezidenta Miloša Zemana si vysvetľujem tým, že vie o celom incidente podstatne viac,“ hovorí Chmelár.

Diplomacia na úrovni „mama mi kázala, aby som sa s tebou nekamarátil“

Samozrejme, slovenské opozičné strany poukazujú na zbabelý a servilný postoj vládnucej junty. Podľa predsedu strany Smer-SD Roberta Fica sa potvrdilo, že slovenská vláda je vládou amerických agentov.

Aj strana Hlas tvrdí, že ju mrzí, „že sa taký vážny akt uskutočnil bez informácií parlamentu a slovenská verejnosť nebola informovaná o príčinách tohto závažného zahraničnopolitického rozhodnutia.“ SNS zase upozorňuje, že „vďaka vyhosteniu ruských diplomatov bude ťažko doriešiteľné, aby bol Sputnik V, ktorý ostal na území Slovenskej republiky, poskytnutý na očkovanie.“ V podobnom duchu reagujú aj ostatné opozičné strany.

Ale aby sme nekrivdili českým a možno aj slovenským predstaviteľom: oni zrejme ani nemajú inú voľbu ako konať, keď z centrály príde tvrdý príkaz. Naše krajiny sú zbavené hospodárskej, potravinovej, finančnej či akejkoľvek inej samostatnosti a v prípade neuposlušnosti by bolo veľmi jednoduché ich uvrhnúť do chaosu, nedostatku, nezamestnanosti, finančného úpadku...

A čo na to Rusko?

Rusko zareagovalo na českú provokáciu tvrdo: ak Česi vyhostili osemnásť ruských diplomatov, Rusko vyhostilo Čechov rovno dvadsať. A nepochybne bude ich reakcia podobne tvrdá aj voči Slovensku.

Veľvyslanectvo Ruskej federácie v SR zverejnilo svoje stanovisko: „Obvinenia proti pracovníkom Veľvyslanectva Ruskej federácie v Slovenskej republike z akejkoľvek nezákonnej činnosti, tým väčšmi z činnosti zameranej proti Slovenskej republike, sú absolútne neopodstatnené.“ Veľvyslanectvo považuje rozhodnutie vlády vyhostiť troch ruských diplomatov za krok, ktorý je v rozpore s historicky dobrými vzťahmi medzi národmi našich krajín. Leonid Sluckij, predseda výboru pre medzinárodné záležitosti Štátnej dумы, uviedol, že ide zo slovenskej strany o provokáciu. Slovensko podľa neho dobrovoľne vstúpilo do vazalského vzťahu s USA.

Netreba azda ani dodávať, že ruská strana si vyhradzuje právo primerane reagovať na postup slovenských vládnych orgánov, o ktorom budú tieto v krátkom čase informované. Podľa hovorkyne ruského ministerstva zahraničných vecí Marie Zacharovovej, odpoveď „na seba nenechá dlho čakať“.

Zaujímavé je tiež vyjadrenie ruského prezidenta Putina. Ten vo svojom každoročnom prejave Povedal, že osoby zodpovedné za provokácie, ktoré ohrozujú bezpečnostné záujmy Ruska „to budú ľutovať tak, ako už dávno nelutovali“. Putin tiež uviedol: „Nechceme spáliť mosty, ale ak niekto vníma naše dobré úmysly ako ľahostajnosť alebo slabosť a má v úmysle vyhodiť do povetria tieto mosty, mal by vedieť, že ruská reakcia bude asymetrická, rýchla a tvrdá“. Tento postoj voči Západu niektorí tiež vysvetľujú v kontexte zmeny priorít ruskej zahraničnej politiky, ktorá sa dlhodobo čoraz menej orientuje na Západ, a čoraz viac na Čínu.